

Ἀλλὰ παρά τοὺς αἴγας παρατηρήθησαν καὶ ἄλλα ζῶα ἄρρυνα γαλακτοφόρα. Ὁ Martin Schuring ἐν τῷ περὶ Συλληφιολογίας συγγράμματι του, καὶ ὁ Haller ἐν τοῖς φυσιολογικοῖς αὐτοῦ Στοιχείοις, ἀναφέρουσι παραδείγματα τοιαῦτα, βεβαιωθέντα μετὰ παρατηρήσεις γενομένας τὴν 17. 13. καὶ 17. ἑκατονταετηρίδα, ἀναγόμενα εἰς κύνες, γαλάς, ταύρους καὶ κριοὺς ἄρρυνας.

Ὁ Ἀριστοτέλης βεβαιῶν προσέτι, ὅτι ἀκαὶ ἐν τοῖς ἀνδράσι μεθ' ἧσιν εἰσὶς ἐκθλίβεται ὀλίγον γάλα, καὶ ὅτι ἀμελγόμενοι τινες ἐκφέρουσι καὶ πολύ. (**)

Τὸ περιεργὸν τοῦτο ἐπικυροῦσι καὶ οἱ νεώτεροι, ὅτε Schuring, καὶ ὁ Haller, καὶ ὁ Schacher, προσεπιφέροντες μάλιστα καὶ πολλὰ παραδείγματα. Ὁ K. Humboldt ἐν τῇ Περιηγήσει αὐτοῦ κατὰ τὰς ἰσημερινὰς χώρας ὁμιλεῖ περὶ ἀνδρός τινος ὅστις, ὄχι μόνον ἦτο γαλακτοφόρος, ἀλλὰ καὶ γάλα ἰκανὸν ἔχων ἐγαλοῦχον πάντα ὀλοκλήρως μῆνας τὸ τέκνον του. Ἡ εὐπιστία καὶ ἡ φαντασία περιηγητῶν τινῶν, καθολικεύσασα τὰ παραδείγματα ταῦτα, διέδωκεν ὅτι ἐν Βρασιλλίᾳ καὶ ἐν αἰσὶ χώραις τῆς Ἀφρικῆς, τὰ βρέφη γαλακτατροφουῦνται ὑπὸ ἀνδρῶν καὶ ὄχι ὑπὸ γυναικῶν.

Τοιοῦτος τράγος γαλακτοφόρος ὑπῆρχε τὸ 1845 καὶ ἐν τῷ κτηνατροφείῳ τῆς Γαλλίας· ἦτο δὲ εἰς ἄκρον μεγαλόσωμος καὶ ἀκέραιος, καὶ ἐζήτηεν ἐν τῷ καταστήματι ἐκεῖνῳ πέντε ἔτη. Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα οἱ δύο ὀγκωδέστατοι μαστοὶ του περιεῖχον ἀδίκκῳπως γάλα, ἀφθονώτερον μὲν τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος, πυκνότερον δὲ τὸν χειμῶνα. Ἐγένετο δὲ πολλὰς πατῆς. Καὶ ποτε ἀποθανούσης τῆς μητρὸς ἐνὸς τῶν ἐριφίων του, αὐτὸς ἐγαλοῦχον τὸ ὄρφανόν.

Ἡ ΜΗΤΗΡ.

Ἄσπληνος, ζορέδης νύξ! στενάζουσι τὰ στοιχεῖα.
Ὁ πλημμυρῆσας ποταμὸς ἄρριζιον ἀνυβράζει.
Τὴν γῆν νὰ κούψῃ σύμπασαν τὸ ὕδωρ πλησιάζει.
ὦ! θέαμα ἐλασινόν! ὦ! ἐποψὶς ἀγρῆ! !

Τὰ θέμεθλα σαλεύονται· οἰκίαι καταπίπτουσι.
Οὐδαίς φραγμὸς ἀντικαταίει εἰς ῥεῦμα καταβαίνον.

(**) Διότι. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην (Β:δλ. Α'. Κεφ. 12) εἰς ὅλους τοὺς ἄρρυνας «ἐγγίνεται γάλα» ἀλλὰ δὲν ἐξέρχεται διότι «πικρὴ ἢ σὰρξ τοῖς ἄρρυνας, ταῖς δὲ γυναῖσι σομῆ, καὶ πόρων μεστή».

Κραυγαὶ φευγόντων ἀνετηχοῦν καὶ θρήνοι πνιγομένων,
Καὶ ζῶα δένδρα καὶ νεκροὶ τὰ ὕδατα καλύπτουσι.

Πλὴν μόνη ἀδιάφορος οὐτ' ὄτα, οὐτ' αἰσθήσεις,
Ἡ μήτηρ ἔχει· ἀπαθὴς δὲν φεύγει· δὲν κινεῖται.
Ἄ! τὸ ἀθῶον τέκνον τῆς νεκρὸν ἐμπρὸς τῆς κείται,
Καὶ πέριξ τῆς γῆ ἔρημος ἢ θορυβοῦσα φύσις.

Τὸ ῥεῦμα· αὐξάνει· ὄδυμοι πληροῦσι τὸν αἶρα.
Πλὴν οἱ κλαυθμοὶ δὲν παύουσι καὶ θρήνοι τῆς ἀθλίας.
Τῆς θορυβοφόρου ταραχῆς, τῆς λύσσης τῆς ἀγρίας,
Ἡ ταραχὴ τοῦ στήθους τῆς πολὺ ἀγριωτέρα.

Ὡς φεύγοντα φαντάσματα διώκει ὁ βορέας
Γιγαντιαῖα τμήματα διαφανῶν κρυστάλλων
Τὸ κῶμα, πᾶν ἐμπόδιον, πᾶν χῶμα ὑπερβάλλον,
Ἐψοῦται, εἰς τὴν κλαύουσαν νὰ αἰώσῃ θλίψεις νέας.

Πλὴν τολμηρὸν πλοῖάριον προβαίνει νὰ τὴν αἰώσῃ·
Βραχίλων ὁδηγεῖ αὐτὸ ἀόρατος καὶ θεῖος.
«Δαβὲ ὅ,τι πολύτιμον,» ἤκουσθη αἰωνιόβιος,
«Καὶ σπαῦπον πρὶν τὰ ὕδατα εἰσέτι ἀναβῶσι»

Εἰς τὴν φωνὴν ἡ δυστυχὴς ἠγέρθη ἐκ χιλίων
Καρδιοφθάρων σκέψεων καὶ στοχασμῶν βαθύων
Τὸ βλέμμα περιέστρεψε ψυχρὸν καὶ ὀκνηρὸν...
Ἡ μοῖρα καταστρεπτικὴ, ὁ θάνατος πλησίον!

Ἄδημονοῦσ' ἀπανταχοῦ ζητεῖ τοὺς θησαυροὺς τῆς.
Πλὴν δὲν εὗρισκ' ἠδύσματα, ἀδάμαντας, χρυσοῦν.
Ἡ ὄρασις τῆς ἀσθενῆς ἐκ τῶν πολλῶν ὀκαρῶν,
Ἐκ τῆς ἀμετροῦ θλίψεως ἐσάλειψεν ὁ νοῦς τῆς.

«Ἐλθέ» καὶ πάλιν ἔκραξε φωνὴ ἀπὸ τοῦ πλοῖου·
«Πᾶσα στιγμή πολύτιμος, ἐλθέ καὶ μὴ θραδύνῃς.»
Καὶ πάλιν περιθλίψαντες οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκείνης
Ἀπῆντησαν τὸ λείψανον τοῦ πελιῶνοῦ παιδίου.

«ὦ! δυστυχία!!» ἔκραξαν τὰ γέγηθ' τῆς ἀθλίας·
«Ἴδοῦ, ἴδοῦ ὁ θησαυρὸς· αὐτὸν ἐζήτουσι μόνον.»
Τὸ τέκνον τῆς ἐπέρασα ἐπὶ τῶν βραχιόνων
Ἐβρίφθ' εἰς τὸ πλοῖάριον μὲ γέλωτα μανίας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΤΑΚΟΙΤΗΝΟΣ.